

Verslag week 25

Maandag 17 juni

Collega H., die ik en I. hebben vervangen, is terug van haar vakantie.

We doen de dagbehandelgroep – met zijn drieën – die als thema: Aandacht heeft. Er zit genoeg vlees aan het bot voor een geanimeerde sessie. De deelnemer die eerder bij het thema rust over suicide begon, is er ook maar zit er stil bij. Vooraf, bij het koffieapparaat, had ik gezien dat ze haar haar roodachtig/oranje heeft laten verven, en daar heb ik haar mee gecompimenteerd. Haar gezicht ontspande en gleed in een lach en ze bedankte me. In de groep, waar ze er stil bij zat, kom ik er op terug, in relatie tot aandacht; opnieuw klaart gaar gezicht op want ze krijgt goede reacties. Dat doet me deugd.

Dinsdag 18 juni

Howiedag. We krijgen les in contextuele hulpverlening. Goede les.

Aan het eind van de dag krijgen we onze [Visietoets](#) terug. Van de elf mensen hebben zeven de toets niet voltooid, d.w.z., ze hebben de toets niet op alle punten volledig en/of naar tevredenheid afgehandeld; Vier hebben de toets wel alle onderdelen voltooid, onder wie ikzelf. Ik kreeg blosjes toen ik het [commentaar van de hoofddocent](#) las; Ik had zo géén idee wat hij precies verlangde, dat ik niet goed wist of het allemaal wel naar behoren was.

Dat zoveel mensen nog met hun toets aan de slag moeten, wijt ik dan ook voor een deel aan de briefing van de hoofddocent. Ik heb er, terwijl ik gecensureerde dingen riep, meer dan een halve dag op zitten puzzelen voordat ik de vragen met forensisch geduld had omgebouwd naar een voor mij werkbare vragenlijst. Alleen dát vond ik al zo'n prestatie van formaat dat ik vond dat ik daarmee eigenlijk het recht van vrijstelling had verdiend om de toets zelf niet meer te hoeven doen. Ik heb hem natuurlijk toch gemaakt en ik heb er, ongevraagd, nog een extra stuk aan toegevoegd over de HOI, omdat dat een nieuwe werkwijze is bij ons in De Kop, waar ik en mijn collega's allemaal mee te maken krijgen en het leek me daarom relevant om het wat hoe en waarom daarvan te beschrijven.

Woensdag 19 juni

Op woensdag heb ik een gesprek met onze coach L.. De wandelgroep moest en kon ik dus laten schieten – H. was immers weer terug. L. begreep het wel en we hebben er een goed en heel plezierig gesprek gehad. Ik had niet veel zin in het gesprek; ik moet dan dingen smart maken en daar houd ik niet van, en ik legde aan L. uit waarom. Mijn punt: ik snap wel waarom het nuttig is; het gaat over het ontwikkelen van competenties. En hoewel ik het idee daarachter begrijp, ik vind het nu, in dit geval, voor mezelf, iets geforceerds en dwangmatigs hebben. Dat zit absoluut in mijzelf om allerlei goede en vermoedelijk ook slechte redenen, [zie deze reflectie](#).

Waar ik momenteel vooral mee te maken krijg is: het instromen als nieuwe professional in een voor mijn nieuwe organisatie. Het gaat vooral om het me eigen maken van de systemen en afspraken van de organisatie, en dat is een kwestie van meedraaien, lezen en participeren (zie bijvoorbeeld mijn aanwezigheid bij het *Overleg Herstelbevordering Schagen* (zie verslag hieronder van 29 juni) of het meelopen met een HOI). Het voornaamste voor mezelf is meters maken; vliegren. Ervaring opdoen

met groepen. Ik ben al op mijn bek gegaan met tijdens de een groep¹ en daarover heb ik ook een reflectie annex [interviewthema](#) van gemaakt. Dat was een vlieguurtje; het ging fout maar ik weet waarom en het gaat me niet wéér gebeuren.

Waar ik verder tegenaan loop, is dat ik mijn plekje in het team verover; dat ik me vertrouwd voel. En echt deel van de club. Dat vind ik lastig en dat heeft veel te maken met onzekerheid. Ook dat is een kwestie van tijd. Wat ik daarbij merk, is dat het inlezen tussen de wielen komt door mijn E-health project. Dat is wel een aandachtspunt. Ik merk ook dat collega I., die op dezelfde dag is begonnen als ik, daar veel verder in is, en daardoor dus makkelijke “inburgert”.

Daar heb ik het dus over met L. en dat noteren we als doelen. Ook dat ik, net als bij het Herstelbureau, meer op mijn spreekwijze zal letten. Want ook al vinden cliënten het vaak niet zo erg maar als het simpeler kan, waarom dan eigenlijk niet? Dat komt toch net wat anders binnen en is dus helpend voor het gesprek.²

Donderdag 20 juni

Omdat er iemand van mijn HWP te weinig is bij het *Overleg Herstelbevordering Schagen*, werp ik me op als tweede vertegenwoordiger van ons team, naast collega D. Het is een overleg dat zaken bespreekt die in de verschillende regio's binnen De Kop spelen. Zoals de voorbereiding van de HOI-intake in De Kop, de Enquête Ervaringsdeskundigheid, de geringe opkomst in Den Helder en de buurtcirkel kick-off. Van de meeste onderwerpen hoor ik echter voor het eerst (zoals *Wandelen Kees Kok vanuit AC* of over de wens om een buurtbus in te zetten). Ik vind het heel leerzaam en voel me nogal dom maar hoe moet ik van al die dingen weten als ik er nooit over geïnformeerd ben?

Ik besluit dat het leuk en vooral ook nuttig kan zijn om eens een tour te maken langs al die verschillende plekken, plaatsen en initiatieven, zodat ik weet wie mijn Kypse collega's zijn, waar ze zitten en wat ze doen. Ik hoor bijvoorbeeld geregeld mensen praten over [Hollands Kroon](#) of [De Witte Paal](#) maar ik heb daar verder geen beeld bij. Voorlopig ben ik echter te druk, dus dat wordt denk ik als ik ben afgestudeerd...

Wat de middag betreft: We vergaderen met de groep over het zomerprogramma vanaf 15 juli. Ik blijf op maandag de schrijfgroep doen (*Je verhaal in beeld* heet die officieel), op woensdag wandelen en ik ga met Ilona een groep Zingeving opzetten. Deze wordt ook op de HWP in Alkmaar gegeven en daar is men van mening dat er een geestelijk begeleider bij moet zijn. We snappen nog niet precies waarom, dus daar gaan we volgende week nadere info over vragen.

¹ Zie ook mijn verslag van 5 mei, week 23.

² En laten we eerlijk zijn: dit valt onder de gedragskenmerken zoals vermeld op p. 44 van het [Beroepscompetentieprofiel Ervaringsdeskundigheid](#): “Stemt af op de ander en sluit aan bij de belevingswereld en taal”. Staat dus genoteerd.

Verder ga ik in de vakantieperiode met collega S. een nieuwe groep doen over fotografie: *Leven voor de lens*. Erg veel zin in. Zo'n groep is in Alkmaar ook gegeven en we krijgen er een enthousiaste reactie op terug. In Alkmaar heeft men leencamera's kunnen regelen bij de Stichting de Buitenkans. De ervaring leert dat deelnemers zelf vaak ook een camera heeft, of anders fotografeert met een mobiele telefoon. Zoals ikzelf.

Aan het eind van de middag is het herstelverhaal van collega J. Over anorexia en herstel. Goed verteld. Indrukwekkend verhaal. Weer anders dat het anorexiaverhaal van een vriendin van mij. Die was als het ware overgenomen door wat ze zelf was gaan noemen: *Mevrouw Anorexia*. Die had de regie. Tijdens het verhaal sprong plots iemand op, die vervolgens gehaast de ruimte verliet. Ze had een mobieltje aan haar oor. Ik aarzelde even. Achterna gaan? Ik besloot het toch te doen. Ze zat in de koffie- en lunchruimte. Ik liep naar haar toe, ze was aan de telefoon; was alles okay? Ja, alles okay. Mooi. Ik ging weer terug.

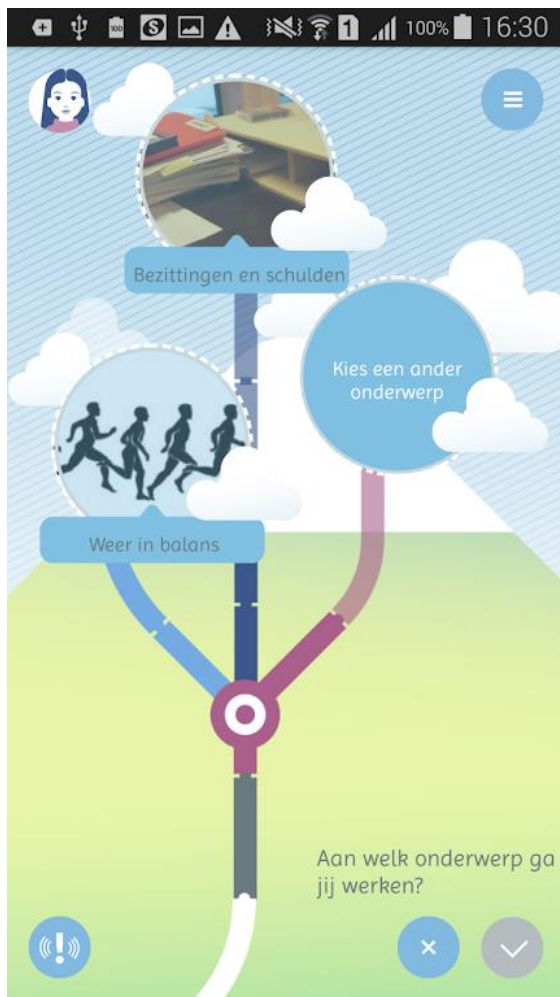
< Gewoon een plaatje voor de lol van een spinnenwebje met dauwdruppels in het handvat van mijn groenbak, gemaakt met mijn mobiel. Spelen met scherptediepte kan dus...

...ook als het gaat om een bloeiende hortensia

(Verslag gaat door op de volgende pagina)

Vrijdag 21 juni

Ik ga voort met mijn E-project. Ik stuur twee mails en maak drie afspraken. Aan het eind van de dag een interview over een ervaringsdeskundige die heeft meegewerkt aan *The Journey*, een *mental wealth-app* voor mensen met PTSS en een verslaving. Deze app is ontwikkeld op instigatie van verzekeraar CZ, en heeft gestalte gekregen door de inzet van een aantal gamebouwers en een viertal ervaringsdeskundigen.

De gamebouwers hadden een sterke drang om allerlei spelelementen in *The Journey* te stoppen, hier en daar spannende dingen en verrassingen. Niet doen, zeiden de ervaringsdeskundigen: mensen met een Posttraumatische Stress-stoornis zitten helemaal niet te wachten op verrassingen. Ze pleitten eerder voor een *noodknop*, voor als het spel even te indringend wordt. Een mooie manier om het ervaringsdeskundige beginsel van de *Eigen Regie* in het spel te verwerken.

Van wat ik er van hoorde, leek de conceptuele ruggengraat van *The Journey* me verwant aan die van de WRAP. Zo wordt er gewerkt met een Spanningsboog, die m.b.v. kleurtjes (groen/oranje/rood) laat zien of je in de gevarezone zit. De app geeft oplossingen hoe je

per dag of week met die spanningsboog om kunt gaan. Net als de WRAP: *Wat heb je (vandaag) nodig voor een goed gevoel?*

Tussendoor heb ik een lunchafspraak met een vriendin van De Hoofdzaak bij Het IJkgebouw aan het Noord-Hollands kanaal in Alkmaar.

Intussen constateer ik nogmaals dat nagenoeg onmogelijk is om het gehele project in hoofdzakelijk vrijdagen op een volwaardige manier te behandelen. Vrijdag is immers bij uitstek de dag dat mensen vrij zijn, of soort van onbereikbaar. Die ene dinsdag om de week zet ook weinig zoden aan de dijk. Ik ga dus onderzoeken hoe ik in ieder geval in de zomerperiode twee weken vrijaf kan nemen, zodat ik wat meer substantiële sturing kan creëren om mijn project de aandacht te kunnen geven die het nodig heeft. Ook een optie is om later af te studeren. Het maakt me niet zo uit of in nou in september afstudeer of niet. Al zal de opleiding daar misschien anders over denken?